

ZVON

ČERVENEC / JULY

2018

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Reyneck

Bohuslav Reynek

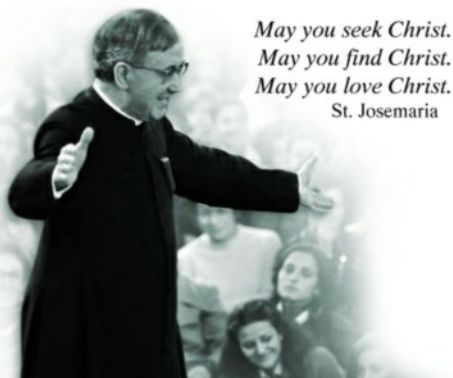
Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

časť prvá

Opus Dei

MV

Opus Dei (z latinčiny “Božie Dielo”) je osobná prelatura Katolíckej cirkvi založená kňazom svätým Josemaríom Escrivom v roku 1928 v španielskom Madride. Keďže Opus Dei nie je rehoľa najprv si v krátkosti povedzme, čo je to vlastne tá osobná prelatura. Na začiatok si pripomeňme jedno zo základných pravidiel Katolíckej cirkvi – každý veriaci v Cirkvi musí patriť pod nejakú cirkevnú hierarchickú štruktúru - niekto v Cirkvi zaňho nesie zodpovednosť pred Pánom a je poverený mu slúžiť vysluhovaním sviatostí. To platí aj pre zasvätené osoby – diakonov, kňazov a biskupov a tiež rehoľníčky a rehoľníkov. Kánonické právo vyslovene zakazuje prax “duchovných na voľnej nohe”, každý musí podliehať riadnej cirkevnej autorite. V Cirkvi existuje niekoľko kánonických - čiže zákonných alebo riadnych organizačných štruktúr, tou základnou ktorú všetci poznáme je diecéza vedená diecéznym biskupom. Potom tu máme rehoľné spoločenstvá, ktoré majú vlastnú riadiacu štruktúru a nepodliehajú miestnym biskupom (hoci na pôsobenie v konkrétnej diecéze potrebujú súhlas miestneho biskupa). Ďalej v Cirkvi existujú menej známe štruktúry ako napríklad vojenské ordinariáty, ktoré vedie biskup a sú to akési diecézy bez vlastného územia - slúžia vojakom, policajtom, hasičom, väzňom a justičnej stráži. Veľmi podobne ako ordinariáty fungujú aj prelatury, ktoré ale na rozdiel od ordinariátov nemôžu zriaďovať vlastné farnosti. Takou je aj Opus Dei a to preto, lebo väčšina jej členov sú laici, ktorí žijú bežný život a nežijú teda v komunitách ako rehoľníci.

*May you seek Christ.
May you find Christ.
May you love Christ.*
St. Josemaria

Svätý Josemaría Escrivá mal v roku 1928 počas duchovných cvičení vo chvíľach rozjímania silný duchovný zážitok, víziu v ktorej videl Opus Dei. Na základe tejto skúsenosti začal budovať Opus Dei, čo v latinčine znamená Božie dielo – teda samého seba považoval len za Boží nástroj, ktorý Duch Svätý používa aby budoval svoje dielo. Podstatou spirituality Opus Dei

je snaha o svätosť prostredníctvom plnenia si svojich každodenných rodinných a pracovných povinností v kresťanskom duchu. Môžeme sa spýtať, že čo to znamená a čím je to zvláštne? Veď každý z nás si predsa plní svoje povinnosti. A každý nás pokiaľ sme veriaci by sme sa žiť svoj život v kresťanskom duchu. Áno nie je to nič nové, ale v jednoduchosti je krása. A členovia Opus Dei sa zaväzujú, že budú žiť podľa cností zodpovedajúcich ich osobnému stavu. Pritom drvivá väčšina členov sú laici žijúci v manželstve (členmi sú ale aj kňazi a laici žijúci v celibáte slúžiaci naplno Opus Dei).

Poctivé plnenie si každodenných povinností a žitie osobného vzťahu s Kristom nie je nič nové, naopak je to cesta evanjelia, o ktorú sa každý z nás má snažiť. Čo ale je nové a čo prinieslo Opus Dei a tiež iné nové spoločenstvá vznikajúce v 20. storočí je práve model malých spoločenstiev kresťanov, ktorí chcú spoločne a každý vo svojej šedej každodennosti napredovať v cnostiach. Toto je už dnes asi jedným z hlavných modelov osobného rastu kresťanov, či už na formálnejšej báze ako Opus Dei alebo aj len v neformálnych farských spoločenstvách – a súvisí to aj s tým, že ako kresťania sa ocitáme v spoločnosti v čoraz väčšej menšine.

Kristovo evanjelium vám zmení život. Ak uveríte Ježišovi spadnú vám klapky z očí a spoznáte svojho skutočného Otca, Priateľa, Stvoriteľa. Ak sa preňho rozhodnete vstanete z mŕtvych, Ježiš vám dá taký pokoj, že keby ste aj sto rokov cvičili jógu nemáte šancu sa k tomu ani len priblížiť. Ak Ježišovi dáte svoje srdce, vstúpite do vzťahu, ktorý vás naplní. Musíte na ňom však pracovať ako na každom inom vzťahu, a to každý deň. Ak by ste sa so svojou manželkou vôbec nerozprávali, rozvod by asi nenechal na seba dlho čakať. Vzťah nemožno mať bez rozhovoru, a to platí aj pre vzťah k Bohu. Preto žiť kresťanský život znamená rozprávať sa s Bohom a žiť vo vedomí jeho blízkosti. A v tomto vedomí si aj plniť svoje každodenné povinnosti. Vidieť vo svojich blížnych samotného Krista a slúžiť mu tým, že slúžim druhým. Každé ráno vstať a ísť do práce a tú prácu neflákať je naplnením toho, čo aj sám Pán hovorí v evanjeliu: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho. Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?! Lebo za čo vymení človek svoju dušu?“ (Mk 8, 34-37).

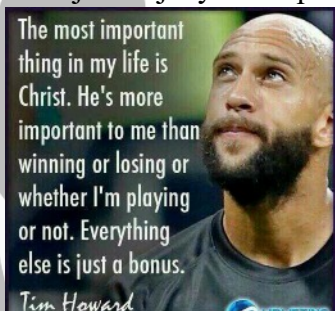

(pokračovanie - august)

TAK UŽ JE to tady. Vrcholné setkání fotbalistů z celého světa začíná dnes v Rusku. Komu fandit? Česko se na šampionát nedostalo. USA také ne. Uvažoval jsem o Itálii. Bylo to z přátelství ke Carmineovi, který je vlastníkem italské restaurace, kam chodíme často na večeri. Jenže Itálie se také nekvalifikovala. Vatikán fotbalové mužstvo nemá. Určitě vím, že papež bude fandit Argentíně. Komu fandit? Moc se těším na fotbalové umění a dramatické zápasy. Až budete číst tyto řádky, bude šampionát uprostřed a už budete vědět, kdo vypadl a kdo postoupil dál. Pro ty, kteří se vůbec nezajímáte o fotbal, to bude začátek měsíce července a příprava na oslavy nezávislosti.

A teď trochu „vážně.“ Komu bude fandit Bůh? Přece to všechno vymyslel a ty všechny národy se rozdělily od doby babylonské věže. Snad by fandil Izraeli, vyvolenému národu, ale ten se také bohužel nekvalifikoval. Z hlediska morálního bude určitě na straně týmu, který hraje férově, který nefilmuje fauly a váží si protivníka. Bude také na straně všech fanoušků, kteří mají rádi fotbal a přišli povzbuzovat svůj tým. Bude na straně všech pořadatelů a organizátorů, kteří to všechno pečlivě naplánovali a chtějí ukázat Rusko v pěkném světle.

Milí přátelé, přeji Vám pozeňnané letní měsíce. Plno krásných zážitků a pokud sportujete, tak radost ze hry a vítězství. Pokud prohrajete nějaký ten zápas - nevadí, zítra je také den.

*Přeji Vám hezké čtení,
Fr. Antonín
ve Forest Hills 14. června 2018*

**SOCCER IS SIMPLE,
BUT IT IS DIFFICULT
TO PLAY SIMPLE.**

Johan Cruyff

Five days shalt thou labour,
as the Bible says.
The seventh day is
the Lord thy God's.
The sixth day is for

FOOTBALL.

-John Anthony Burgess Wilson

Poslední růže

(Příběh ze života českého básníka Jana Zahradníčka)

Tento příběh vyprávěl před mnoha lety studentům teologie v Litoměřicích osobní účastník této zdánlivě nepatrné události, spíše jen malého gesta, či snad malého skutku milosrdenství. Z tohoto skutku však vzešlo něco mimořádného.

Popisovaná událost se stala v padesátých letech minulého století, v době hluboké komunistické totality v jednom pražském vězení pro politicky nespolehlivé osoby, velmi citlivému a duchovně vnímajícímu člověku, básníku Janu Zahradníčkovi.

Na vězeňském dvoře, kam chodili vězňové pod dohledem pečlivě vybraných dozorců takzvaně „na vzduch“, se někde pod žalárním okapem objevil keřík růže, dokonce i s malinkým poupětem. Tedy něco, co vybočovalo z šedi roků utrpení jejich života, které zmíněný básník přirovnává ke zpráchnivělým oříškům, jimiž veverky pohrdají.

Pouze jeden z bachařů věděl, co dotyčný vězeň J. Zahradníček chodí ke zdi obdivovat. (Všichni ostatní dozorcí by keřík zadupali do země, protože na vězeňském dvoře neměl co dělat.) A Jan Zahradníček si do toho růžového keříčku promítal celou svou krásnou zemi, ze které byl spolu s ostatními vězňenými vyhnán. V básni *Poslední růže*, v níž popisuje tuto událost, svůj stesk vyjádřil slovy: „*Jinde než jsme, běží pěšiny v rose, jinde než jsme, jiskrným proudem lipan pluje...*“ V té růži byla pro Jana Zahradníčka ukryta krása přírody a všech květin světa i jeho blízkých, také krása Boha.

Jednoho dne se poupě začalo rozvíjet a Zahradníček udělal pro všechny překvapující věc: poupě utrhl a dal právě tomu dozorcí, který o růži věděl. Ten tím byl naprosto šokovaný, a když se vzpamatoval, řekl mu: „Vím, co byste s růží udělal, kdybyste mohl.“ A ten člověk překonal sám sebe, své přesvědčení a zajel s onou růží na jedno poutní místo, kde ji položil na oltář. (Snad jednou na věčnosti poznáme, co všechno se odehrálo v hlavě tohoto dozorce.)

Příběh měl však pokračování: mnohem později, téměř po dvaceti letech, když byl Pater Josef Helikar farářem v Litoměřicích, a který byl

s Janem Zahradníčkem vězněný a zmíněný příběh dobře znal. Jednoho dne za ním, jako za svým farářem, přišla dívka se svým po víře toužícím snoubencem, který měl stejné příjmení jako zmíněný dozorce a chtěl být před svatbou pokřtěn.

Na první dotaz P. Helikara ke snoubenci, jestli jeho otec nepracoval ve věznici, byl k jeho úžasu a velkému dojetí zodpovězen kladně.

Co může způsobit
i sebenepatrnější dobrý skutek!

Blahopřejeme

Zakladatel oratoře sv. Filipa Neriho v New Yorkské diecézi v Tappanu, **Rev. George Torok, C. O.** oslavuje **šedesát let kněžství**. Milý otče, z celého srdce Vám za celou komunitu v Astorii - krajanskou rodinu, přeji hodně zdraví, pokoje a hlavně Boží požehnání do dalších let. Ať máte stále radost z práce, která tolik pomáhá lidem, kteří hledají smysl života. Na přímluvu sv.

Filipa Neriho, sv. Cyrila a Metoděje necht' stále a neúnavně přinášíte požehnání pro Vám svěřený lid.

Fr. Antonín

Nedávno jsem potkal nedaleko zastávky metra mladého muže, který prozpěvoval Hare Krishna Mantra a nabízel nějaké náboženské předměty. Bylo mě ho líto, i když ani nevím proč. Možná proto, že nedaleko něho stála velická a krásná studna s čistou živou vodou. S vodou, která těm, kdo se z ní napijí, otvírá bránu vědomosti. Živá voda, která dává odpověď na smysl života. Věřím, že tento mladý muž ho ve svém životě hledá. Voda, kterou mohl dostat úplně zadarmo. Snad jenom ti, kteří tu vodu života rozdělují a nejsou žádní svatoušci, jsou mnohdy příčinou hledání někde jinde. Mnohokrát se totiž stávalo a stává, že tyto strážci studnice života sami tuto vodu ani nepoužívají. Jenom o tom mluví - a nic. A tak se spousta lidí odvrací, jde hledat někde jinde, hlavně kvůli těmto „distributorům“, kteří také často používají velmi špatné a rezavé nádoby, které tu vynikající vodu kazí... Mimochodem, to mně připomíná jednu historku. Ještě za komunistů se mnoho knih pašovalo a nebo se tisklo na cyklostylech. Dostala se mně do ruky také kniha od sv. Terezie z Avily „Hrad v nitru“. Knihu jsem brzo odložil, protože se nedala kvůli špatnému tisku skoro číst. Po létech jsem znovu na knihu narazil. Tentokrát to byla krásná vázaná kniha. Přečetl jsem ji jedním dechem. Ano, je to pravda, na obalu - nádobě velmi záleží. Na těch, kteří vodu podávají také... Modleme se za dobré kněze, zvláště za ty, kteří budou letos vysvěceni a poslání sloužit...

CAT

Packing

A View from the Pew
by Deacon Greg Kandra

So I'm trying to get ready for our vacation, and I'm all set to start packing. There's just one problem. Where do I begin?

This is not an unusual situation for me. I'm a chronic procrastinator, and this is once of the reasons: Sometimes, I just can't figure out the best way to get started on a tedious and daunting project. Even if it's something as benign as packing for a two-week trip. (On the subject of packing: Summer, I'll have to say, is easier than winter, when there are sweaters and heavy socks to contend with.)

My wife, as methodical as a metronome, is much more organized about these things. She may have to stay up all night figuring it out, but she gets it done. Cheerfully, too. (One reason, among many, why she's in charge of our tax returns; but, I digress...)

Anyway, ruminating on the subject of packing, I can't help but wonder if we plot out our lives the way we pack our suitcases. Life, after all, is the biggest trip of all: the adventure that takes us to unknown ports of call, where we sometimes face unexpected detours or dead-ends, and where the itinerary isn't always clear. It is the journey that matters.

What do we pack to take on that trip?

Do we take along joy? Do we fold up our trust (paying careful attention to the creases) and tuck it in a convenient corner? Do we remember to bring at least a travel-size dose of courage? Do we pack in our carry-on a healthy amount of faith?

All these things are helpful-necessary, even-for our journey through life, and our journey through living. And none may be more necessary than faith. I'm not speaking just of go-to-Mass-and-pray-the-Rosary faith (though, yes, don't forget that!) I'm speaking, also, of faith that is intangible yet real.

Faith in God's love. Faith in His mercy. Faith in His plan for our lives, no matter what that might be, and no matter how much we might wish it were something else. It is faith in something (Some One) beyond our own puny understanding-and a faith that can sustain us through the

turbulence, delays, setbacks and crash landings that so often accompany this adventure called Life.

And then, of course, there is that greatest of travel accessories - so great, it's not really an accessory, but a requirement; it's something as fundamental as a passport or a soft pillow.

It is, of course, Love.

Do we remember to carry that with us? In quantities both large and small?

Love can be, at times, like a pair of travel binoculars; it enables us to see things differently, intimately, up close and personal. And it can also be, at times, like a healthy dose of Dramamine, getting us over the rough patches and calming our nerves. You can never bring too much of it. If we do that, our pantries will be full to overflowing. We will have the Bread of Life, for life.

These are just a few things, I think, that are good to pack with us as we go through our days. I'm sure there are many others. Be sure to check your packing list.

You won't find these things at Hudson News at La Guardia, or at the sundries shop at the Holiday Inn. But they can make life's journey infinitely more comfortable.

Best of all, they won't set off the alarms when you pass through security.

1. června Papež František zaslal při příležitosti vydání nového dokumentu Dikasteria pro laiky, rodinu a život jejímu prefektovi, kardinálu Kevinovi Farrellovi, své poselství. Dokument „Vydat ze sebe to nejlepší. O křesťanské perspektivě sportu a lidské osobnosti" je prvním církevním dokumentem, který se zabývá pohledem Svatého stolce na sport, a papež ve svém poselství shrnuje úvahy o sportu jako místu setkání, nástroje rozvíjení osobnosti, evangelizace a posvěcení.

21. června The pope has addressed a global inter-Church conference in Geneva, and called on all denominations to work together. He's keen to close the gap between the 1.3 billion-strong Catholic faithful and other Christians. Pope Francis on Thursday called for deeper unity between Catholics other Christian faiths, as he visited Geneva at the invitation of an inter-church alliance of which the Catholic Church is not a member. Marking the 70th anniversary of the World Council of Churches (WCC), which represents 350 Protestant, Orthodox and Anglican churches from more than 100 countries, Francis told the audience to "break down barriers of suspicion and fear" that have divided them since the Protestant Reformation of the 16th century. "In the course of history, divisions between Christians have often arisen because at their root, in the life of communities, a worldly mindset has seeped in," the Francis said during the one-day trip.

23. června Kardinál Dominik Duka OP se jako papežský legát zúčastnil oslav založení nejstaršího biskupství v Polsku. Tomu v Poznani je i se současnou érou arcibiskupství již 1050 let.

25. června Od konce června do začátku září budou setkání mladých v ekumenické mezinárodní komunitě ve francouzském Taizé (Saône-et-Loire) nejpočetnější. Vždy od neděle do následující neděle se budou mladí, povětšinou křesťané, účastnit společných aktivit: modliteb, sdílení ve skupinkách, workshopů, praktických úkolů. Mezi hlavní akce bude letos patřit mezináboženské setkání a týden přemítání.

4. července 4. a 5. červenec patří na Velehradě už po devatenáct let lidem dobré vůle. Sjíždí se sem (nejen) ze všech koutů republiky, aby oslavili Den slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje. Zatímco 4. července organizátoři chystají bohatý program pro všechny věkové kategorie, 5. červenec patří Národní poutní mši svaté. Letos si na Velehradě navíc připomenou i 100. výročí české státnosti.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli:

Božena Smrčka, Helen Hlinka, Thomas Kremr, Jiřina Zaros, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Czech Catholic Union, Pat a Ed Babor.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci červenci:

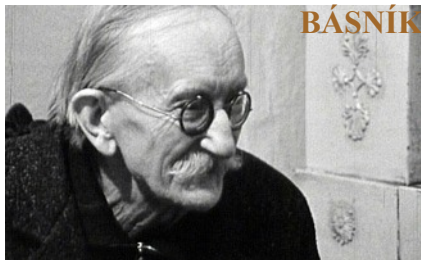
Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alexandr Dolinay 4. července, Alfons Broz 9. července, Dagmar Žalmanová 10. července, Matthew Reynolds 12. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgia Chamberlain 14. července, Emma Wartownik 15. července, Věra Rychecká 20. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Kristýna Hnízdová - Giancola 28. července, Vladimír Janek 29. července.

úmysly mši svatých v měsíci červenci 2018

datum	úmysl	dárce
-------	-------	-------

1. července	Za + manžela	Elen Samek
8. července	Za + rodičov Krupkových a Flamíkových	rodina Krupkova
9. července	Za + manžela Josefa Zolmana	Jaroslava Zolman
11. července	Za Boží požehnání pro prasnynovce Kubička	Milada Hanak
15. července	Za + otce Michala	rodina Sikorjakova
18. července	Za + Josefa Josefu Klusáčkovy	J. a B. Kowalykovi
22. července	Za Vladimíra a Natálii Hnízdovy	rodina Hnízdova
23. července	Na poděkování za dar života	Růžena Bunžová
25. července	Za Ivanku Kowalyk-Berger a celou rodinu	J. a B. Kowalykovi
29. července	Za Pavola a Máriu Kačmarovy	rodina Hnízdova
31. července	Za + manžela Aloise Hanáka v den narozenin	Milada Hanak

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.slovenskykostol.com>

BÁSNÍK, PŘEKLADATEL Z FRANCOUZŠTINY A NĚMČINY, KRESLIŘ A GRAFIK

Žádné z těchto slov však nepojme to, čím byl **Bohuslav Reynek** nejvíce – člověkem. Jeho životní pouť se zdála být daná. Narodil se jako jediný syn statkáře v Petrkově, vesničce v blízkosti Havlíčkova, tehdy Německého Brodu. Studia na jihlavském německém reálném gymnáziu však střelku mladíkových zájmů vychýlila k poezii a výtvarnému umění.

Zásluhu na tom měl pravděpodobně pedagog Max Eisler, který se později stal docentem dějin umění na univerzitě ve Vídni. Byť po maturitě Bohuslav vyhověl

otcovu přání a odešel do Prahy studovat zemědělství, dlouho zde nevydržel. Po měsíci se vrátil na statek v Petrkově, který otec již dříve pronajal. Pracoval tu jako pomocník a plánoval cestu do Francie. Ještě téhož roku ji uskutečnil. Právě v té době začaly vznikat jeho první poetické a výtvarné pokusy.

V roce 1914 navázal spolupráci s nakladatelem Josefem Florianem ze Staré Říše. Psal poezii, překládal, ilustroval.

Na počátku dvacátých let se mu dostala do rukou sbírka básní *Ta vie est l...* (Zde tvůj život...). Byla mu tak blízká, že ji zatoužil přeložit. Neváhal a vydal se do Grenoblu za autorkou Suzanne Renaudovou pro souhlas. O tři roky později se stala jeho ženou. Poté žili střídavě ve Francii a v Petrkově. V roce 1928 se narodil syn Daniel, v roce 1929 Jiří. Po smrti Bohuslavova otce v roce 1936 zůstala rodina na statku trvale a převzala jeho správu. Za druhé světové války přišel zábor, Reynkovi byli nuceni Petrkov pronajmout Němcům a později úplně opustit. Uchýlili se do rodiny nakladatele Floriana. Po válce se vrátili, jenže přišlo zestátnění. Bohuslavu Reynkovi bylo povoleno bydlet jen ve vyhrazené části a pracovat jako dělník. Krmič prasat, pasák koz... Až do důchodu v roce 1957.

Je až neuvěřitelné, že Bohuslav a jeho žena stačili při vši běžné práci, starostech a dějinných eskapádách stále tvořit. Po únoru 1948 však Bohuslav Reynek nikoho nezajímal. Jako statkářský synek a duchovně orientovaný tvůrce měl být zapomenut. Až v uvolněnějších letech se v roce 1964 konala jeho první poválečná výstava. Náhle se z něj stal „objev“, fenomén. Petrkov se změnil v kultovní poutní místo intelektuálů. „Boom“ pominul s koncem Pražského jara, Bohuslav Reynek ale vytrvale tvořil dál. Až do pokojné smrti v roce 1971. Odpočívá vedle ženy Suzanne a rodičů na hřbitově ve Svatém Kříži u Havlíčkova Brodu.